

Arrest

nr. 263 627 van 10 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat A. HENDRICKX
Pegasuslaan 5
1831 DIEGEM**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 november 2021 houdende de weigering van toegang aan de grens met terugdrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker diende via de Belgische ambassade te Abijan (Ivoorkust) op 2 augustus 2021 een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf, type D, met het oog op studies in België.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 6 oktober 2021 de beslissing om het gevraagde visum toe te staan.

1.3. Op 27 oktober 2021 kwam de verzoeker, met vlucht TK1939, aan op de luchthaven te Zaventem.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) nam op 27 oktober 2021 ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende de weigering van toegang aan de grens met terugdrijving (bijlage 11). Deze beslissing, die op 27 oktober 2021 ter kennis werd gebracht, was gemotiveerd als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 27/10/2021 om 18:30 uur, aan de grensdoorlaatpost BNL, werd door ondergetekende, [R.D.G.] inspecteur

de heer :

naam [Y.] voornaam [K.Y.H.]

[...] geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Ivoorkust

houder van het document paspoort nummer [...] afgegeven te S/D PAF op : 28/05/2021

houder van het visum nr. 050146008 van het type D afgegeven door België geldig van 10/10/2021 tot 08/04/2022 voor een duur van 180 dagen, met het oog op : studies

afkomstig uit ISTANBUL ATATURK met Turkish Airlines (TK1939), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

Reden van de beslissing:

X(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

Betrokkene is in het bezit van een uitnodiging van de UCLouvain, opgemaakt op 30/04/2021.

Op de uitnodiging van de school staat dat hij zich ten laatste op 30/09/2021 diende aan te bieden aan de school.

Kan geen bewijs voorleggen dat de school op de hoogte is van zijn laattijdige aankomst.

[...]"

Op 1 november 2021 diende de verzoeker tegen deze bijlage 11 van 27 oktober 2021 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij 's Raads arrest nr. 263 352 van 4 november 2021 wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 27 oktober 2021 bevolen. De Raad beslist tevens dat het schorsingsarrest uitvoerbaar is bij voorraad.

Op 5 november 2021 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing houdende de weigering van toegang aan de grens met teruggedrijving (bijlage 11). Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 5 november 2021 en is als volgt gemotiveerd:

“TERUGDRIJVING

Op 05/11/2021 om 12.15 uur, aan de grensdoorlaatpost LPA BRUNAT GG, werd door ondergetekende, INP [R.M.]

de heer :

naam [Y.] voornaam [K.Y.H.]

[...] geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Ivoorkust

houder van het document paspoort nummer [...] afgegeven te [...] op : 28/05/2021

houder van het visum nr. 050146008 van het type D afgegeven door Belgische ambassade Abijan geldig van 10/10/2021 tot 08/04/2022 voor een duur van 180 dagen, met het oog op : studies

afkomstig uit ISTANBUL met TK1939, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

Reden van de beslissing:

X(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene beidt zich aan aan de buitengrens op 27.10.2021 op basis van een D-visum dat geldig is vanaf 10.10.2021.

Zijn reisdoel is het deelnemen aan hogere studies aan de UCL, waarvan het academiejaar bij aankomst al is gestart. Op de uitnodigingsbrief dd.30.04.2021 van de dienst inschrijvingen van de UCL die betrokkene bij zich heeft staat dat hij zich ten laatste op 30.09.2021 moet aandienen bij de inschrijvingsdienst. Rekening houdende met de latere afgiftedatum van het visum (07.10.2021) en de geldigheidsdatum van het visum (10.10.2021), is het onduidelijk waarom betrokkene nog 17 dagen wachtte om te reizen tussen Abidjan en België om hier zijn studies aan te vangen.

Betrokkene verklaart dat een vriend van hem alles heeft geregeld inzake zijn visumaanvraag en de inschrijving van de school.

Betrokkene zelf kon bij aankomst in de luchthaven van Zaventem op 27.10.2021 niet aangeven waar hij als student zal verblijven na de eerste drie nachten op hotel, hiertoe heeft hij nog geen stappen ondernomen voorafgaand aan zijn vertrek. Op de uitnodigingsbrief die betrokkene bij heeft staat dat betrokkene een aanvraag tot logement bij de UCL “LOGE” kan indienen, doch betrokkene heeft dit niet gedaan, maakt geen gewag om deze mogelijkheid te benutten en weet ook niet hoe hij het vinden van een vaste verblijfplaats zal aanpakken. Noch hij noch de eerder vermelde vriend heeft dit aspect van permanente verblijfsplaats voorbereid.

De beschikbare elementen wijzen er niet op dat er sprake is van een uiterst zorgvuldige voorbereiding en opvolging inzake studies en verblijfsplaats.

[...]”

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting legt de advocaat die voor de verzoeker verschijnt een aanvullende nota met bijlagen neer. De advocaat die voor de verweerder verschijnt geeft aan dat de neerlegging van deze aanvullende nota met bijlagen de rechten van verdediging schendt. De advocaat van de verweerder merkt hieromtrent op dat de bij de aanvullende nota gevoegde documenten werden opgesteld op 27 oktober 2021 en er niet kan worden ingezien waarom zij niet reeds bij het verzoekschrift van 8 november 2021 konden worden gevoegd. Hij stelt dat deze stukken thans niet voor het eerst naar voor kunnen worden gebracht als reactie op het verweer in de nota met opmerkingen dat de verzoeker nog steeds niet aantoonde dat hij zijn inschrijving aan de U.C.L. ook na 30 september 2021 zou kunnen finaliseren. Uit de bespreking onder punt 3.2. zal echter blijken dat dit verweer niet dienstig is aangezien het gebrek aan bewijs van de mogelijkheid om de inschrijving na 30 september 2021 te finaliseren thans niet meer wordt aangewend ter ondersteuning van het besluit dat de verzoeker niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Aangezien de aanvullende nota en de hierbij gevoegde stukken geen verband houden met de determinerende motieven van de thans bestreden beslissing, kunnen zij door de verzoeker evenmin dienstig worden aangevoerd. De aanvullende nota en de hierbij gevoegde stukken worden derhalve uit de debatten geweerd.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde, aan de grens gelegen plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de terugdrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1. Verzoeker roept een schending in van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (R.v.St. Decruynaere nr.100.940, 20 november 2001).

De afdeling wetgeving van de Raad van State oordeelde dat er een niet geschreven grondrecht bestaat dat inhoudt dat elke administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden door deugdelijke motieven.

2.

Bovendien gaat de beslissing lijnrecht in tegen het zorgvuldigheidsbeginsel dat stelt dat een beslissing zorgvuldig dient te worden genomen. K. LEUS stelt: (in O. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 114-115):

“ (...) de vaststelling door de Raad van State van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan in de regel worden herleid tot de klassieke in de rechtsleer aangehaalde categorieën van gevallen waarin de bestreden bestuursbeslissing wordt vernietigd:

- 1) omwille van een gebrek aan een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring of voorlichting, of, nog,*
- 2) die gevallen waarin het bestuur te kort is geschoten door een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen,*
- 3) een gebrek in de zorgvuldige kennisgeving van de beslissing of, tenslotte een gebrek in de op de overheid rustende informatie, bijstand of begeleidingsplicht.*

3.

De beslissing is gesteund op een onnauwkeurige en onzorgvuldige feitenbevinding en is tevens strijdig met artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Uit voormelde wetsbepalingen volgt dat de motivering afdoende moet zijn.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier (RvV 22 juni 2015, nr 148.255; RvV 10 december 2015, nr. 158.182)

De bestreden beslissing motiveert de weigering tot de toegang tot het grondgebied als volgt: (...)

Deze motivering is volstrekt niet afdoende daar zij steunt op een gebrek aan behoorlijke feitengaring. Op 7 oktober 2021 werd het visum – dat geldig is vanaf 10 oktober – afgegeven aan verzoeker. Verzoeker heeft daarop alles in het werk gesteld om te vertrekken voor drie jaar naar België om zijn hogere studies aan te vatten. Hij heeft een vlucht gevonden op 27 oktober, zijnde slechts twee weken na de geldigheidsdatum van het visum.

Verzoeker bevestigt dat hij hulp heeft gekregen van een vriend voor het regelen van zijn visumaanvraag en de inschrijving aan de UCL.

Wat betreft de verblijfplaats van verzoeker, bevestigt verzoeker zijn hotelreservatie voor drie nachten. Hij bevestigt eveneens zijn intentie om ter plaatse op zoek te gaan naar een logement. Hij kent de regio niet en het is niet evident om vanuit de Ivoorkust op zoek te gaan naar een “kot” in België.

Verzoeker heeft aan de DVZ werkelijk alle informatie verstrekt die voor de DVZ noodzakelijk was om het visum toe te kennen. Men kan zich niet van de indruk ontdoen dat de DVZ nu doet aan “cherry picking” om verzoeker de toegang tot het grondgebied te ontfemen. Zoals blijkt uit het hele dossier is verzoeker een ernstige student, die reeds 2 diploma’s heeft behaald in het thuisland (hij had deze ook bij zich, naast tal van andere stukken bij zijn aankomst op 27.10.2021). Hij is net 24 jaar geworden en wenst

graag zijn studies aan te vullen met een bijkomend diploma uit het buitenland. De richting waarvoor hij zich nu heeft ingeschreven, ligt ook helemaal in de lijn met zijn twee eerder behaalde diploma's.

De DVZ was trouwens op de hoogte van alle elementen die men nu probeert aan te halen om verzoeker toch maar de toegang tot het grondgebied te ontzeggen bij het toekennen van het visum. Het is kennelijk onredelijk dat de DVZ, op het ogenblik dat verzoeker met het hem toegekende studentervisum het Rijk wil binnenkomen, hem de toegang ontzegt. De DVZ heeft het niet vereist geacht om verzoeker, die inging op andere vragen om bijkomende stukken aan te brengen ter ondersteuning van zijn visumaanvraag, bijkomende inlichtingen te vragen omtrent zijn verblijf in België. Bij de toekenning van het visum heeft de DVZ terecht geoordeeld dat verzoeker ernstig is en het visum louter aanvraagt met het oog op het behalen van een bijkomend diploma in België.

Verzoeker heeft de nodige stukken voorgelegd om zijn reisdoel en zijn verblijfsomstandigheden aan te tonen”.

De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, niettegenstaande de visumvoorwaarden reeds werden geverifieerd bij de afgifte van het visum, het vervullen door verzoeker van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade, de grenscontrole-instanties niet belet om die voorwaarden bij binnenkomst op het grondgebied (nogmaals) te onderzoeken.

Het enkele gegeven dat een Schengenvisum recht geeft om zich vrij binnen het Schengengrondgebied te verplaatsen, ontslaat verzoeker niet van zijn verantwoordelijkheid om bij binnenkomst zijn reisdoel te staven door middel van stukken en/of overtuigende verklaringen in de zin van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. (zie RVV nr. 230 732 van 20 december 2019)

De bepaling van artikel 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet moet, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, Parl.St. Kamer, 1995/96, nr. 364/1, 100), overigens worden gelezen in het licht van de Schengen reglementering. Uit artikel 7 van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (de Schengengrenscode) blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft. (zie RVV nr. 231 611 van 21 januari 2020)

Artikel 30 van de Visumcode stelt uitdrukkelijk dat aan het bezit van een visum als zodanig geen recht op binnenkomst kan ontleend worden.

De verwerende partij beschikt over een discretionaire bevoegdheid inzake de beoordeling van het reisdoel en inzake de invulling van de visumvoorwaarden.

In dat opzicht kan tevens benadrukt worden dat België, als Schengenlidstaat, de plicht op zich heeft genomen om grenscontroles uit te voeren ten aanzien van vreemdelingen die via het grondgebied van het Rijk de Schengenlidstaten wensen binnen te komen. Zoals voor alle reizigers en voor alle landen van het Schengengrondgebied het geval is, is er steeds een grenscontrole waar in voorkomend geval gevraagd wordt naar, o.a., de reismotieven.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

[...]

Verzoeker weerlegt de motivering van bestreden beslissing op generlei wijze.

Hij toont niet aan dat hij zijn inschrijving aan de UCL ook na 30.09.2021 zou kunnen finaliseren.

Zelfs na de schorsing van de eerdere bijlage 11 ligt er nog steeds geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat dit mogelijk zou zijn.

Waar hij stelt dat het niet evident is om vanuit Ivoorkust een “kot” in België te zoeken, toont verzoeker niet aan gebruik te hebben gemaakt of contact te hebben opgenomen met “UCL LOGE” om informatie in te winnen over studentenhuysvestiging in Louvain-La Neuve.

Verzoeker, die stelt zijn driejarige studentenverblijf in België goed te hebben voorbereid, blijft in gebreke met een begin van bewijs aan te tonen waar hij na zijn drie nachten hotel zou kunnen verblijven, noch dat het mogelijk zou zijn om op drie dagen tijd een “kot” te kunnen vinden.

Verzoeker toont evenmin aan waar zijn zogenaamde “vriend” in België verblijft en of het eventueel mogelijk zou zijn om, in de periode nodig voor het vinden van een “kot”, bij hem te kunnen verblijven.

Verzoeker die de grenspolitie en het Bestuur verwijt niet de nodige inlichtingen te hebben gevraagd, gaat er met zijn betoog aan voorbij dat de bewijslast bij hem ligt.

Hij toont niet aan zijn Belgisch studentenverblijf op gedegen manier te hebben voorbereid.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde de beslissing heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

De aangehaalde bepalingen en beginselen worden bijgevolg niet geschonden.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

De verzoeker beroept zich onder meer op de schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 2 augustus 2021, via de Belgische ambassade te Abijan (Ivoorkust) een aanvraag indiende om, met het oog op studies aan de U.C.L., tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Bij deze aanvraag voegde de verzoeker onder meer een door de Dienst Inschrijvingen van de U.C.L. op 30 april 2021 opgestelde brief waarin wordt aangegeven dat hij wordt toegelaten om zich in te schrijven voor het academiejaar 2021-2022 voor een masteropleiding (“CORP2MS/CS Master [120] en communication, à finalité spécialisée: communication stratégique des organisations”), zijn eerder in Ivoorkust behaalde diploma’s en een uitgebreide toelichting aangaande zijn voorgenomen studies in België. Naderhand maakte de verzoeker ook een geldige tenlasteneming over. In het schrijven van de U.C.L. wordt geduïd dat de verzoeker wordt verzocht om zich, met het oog op het finaliseren van zijn inschrijving aan de universiteit, voor zover de

sanitaire crisis dit toelaat, aan te melden bij de Dienst Inschrijvingen tussen 25 juni en 30 september 2021 in het bezit van bepaalde documenten.

De verweerder heeft op 6 oktober 2021, en dus na de in voormeld schrijven vermelde datum van 30 september 2021, verzoekers visumaanvraag ingewilligd. Het visum zelf werd vervolgens op 7 oktober 2021 uitgereikt voor een verblijf van 180 dagen, met meerdere binnenkomsten vanaf 10 oktober 2021 tot 8 april 2022.

De thans bestreden beslissing werd getroffen nadat een eerdere beslissing tot weigering van toegang aan de grens met terugleiding van 27 oktober 2021 door de Raad, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, werd geschorst in haar tenuitvoerlegging (RvV 4 november 2021, nr. 263 352). Het blijkt niet dat de verzoeker in de tussentijd opnieuw werd gehoord. Het administratief dossier bevat alleszins enkel de door de verzoeker op 27 oktober 2021 ingevulde vragenlijst en het verslag “*onduidelijk reismotief*” opgesteld op 27 oktober 2021 dat op die datum door de luchthavenpolitie werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken – Dienst Grensinspectie. Deze elementen lagen ook reeds voor toen de Raad zijn arrest nr. 263 352 van 4 november 2021 velde, waarin als volgt werd geoordeeld:

“Verweerder heeft het niet vereist geacht om verzoeker, die inging op andere vragen om bijkomende stukken aan te brengen ter onderbouwing van zijn visumaanvraag, te vragen enige bevestiging over te maken omtrent de mogelijkheid om de inschrijving aan de universiteit ook na 30 september 2021 te finaliseren. Gezien de Dienst inschrijvingen van de U.C.L. in de brief van 30 april 2021 verwijst naar de belemmeringen die kunnen voortvloeien uit de sanitaire crisis – waarmee duidelijk de COVID-19-pandemie wordt bedoeld – blijkt ook geenszins dat streng wordt vastgehouden aan de aangegeven periode om een aantal administratieve formaliteiten te regelen. In deze specifieke context is het prima facie kennelijk onredelijk dat verweerder vervolgens, op het ogenblik dat verzoeker met het hem toegekende studentenvisum het Rijk poogt binnen te komen, oordeelt dat de bevestiging door de U.C.L. van 30 april 2021 dat verzoeker is toegelaten tot een masteropleiding tijdens het academiejaar 2021-2022 niet volstaat om het doel van zijn voorgenomen verblijf te staven, omdat verzoeker niet tevens het bewijs kan voorleggen waaruit blijkt dat de U.C.L. op de hoogte is van zijn laattijdige aankomst. Verweerders betoog dat het feit dat verzoeker beschikt over een visum hem niet ontslaat van de verantwoordelijkheid om bij binnenkomst in het Rijk zijn reisdoel te staven door middel van stukken en/of overtuigende verklaringen en dat hij over een discretionaire bevoegdheid beschikt inzake de beoordeling van het reisdoel en inzake de invulling van de visumvoorwaarden doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoeker heeft stukken (een uitnodigingsbrief van de U.C.L., diploma’s en een geldige tenlasteneming) voorgelegd op zijn reisdoel en zijn verblijfsomstandigheden aan te tonen. Verzoeker kan prima facie worden gevolgd waar hij stelt dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.”

Er dient te worden benadrukt dat een schorsingsarrest, *quod in casu*, een gezag van gewijsde *erga omnes* heeft voor de periode tussen het schorsingsarrest en het arrest ten gronde, nu “*het gezag van gewijsde van een schorsingsarrest [in]houdt dat de uitspraak voorlopig - in afwachting van een eindarrest - als waarheid geldt en dat het door de administratieve rechter prima facie beslecht rechtspunt in het raam van een administratief kort geding niet opnieuw in vraag kan worden gesteld, behoudens in geval van een verzoek tot intrekking of wijziging bedoeld in art. 17, §2, derde lid, R.v.St.-wet (R.v.St., Meert, nr. 70589 van 9 januari 1998)*” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Wolters kluwer, 2014, 1285 voetnoot 355). Deze laatste situatie, het verzoek tot intrekking of wijziging van het schorsingsarrest, zoals ook weerhouden in artikel 39/82, §2, laatste lid, van de Vreemdelingenwet is thans niet aan de orde (Zie hierover A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, o.c., 1285 voetnoot 358). Het gezag van gewijsde strekt zich uit tot de onverbreeklijk met het dictum verbonden motieven (*cf.* RvS 10 juni 2010, nr. 205.000).

De Raad heeft in het kader van de voorliggende rechtsverhouding reeds geoordeeld dat het kennelijk onredelijk is dat de verweerder, op het ogenblik dat de verzoeker met het hem toegekende studentenvisum het Rijk poogt binnen te komen, oordeelt dat de bevestiging door de U.C.L. van 30 april 2021 dat de verzoeker is toegelaten tot een masteropleiding tijdens het academiejaar 2021-2022 niet volstaat om het doel van zijn voorgenomen verblijf te staven, omdat de verzoeker niet tevens het bewijs kan voorleggen waaruit blijkt dat de U.C.L. op de hoogte is van zijn laattijdige aankomst. De Raad merkt op dat de verweerder bij het nemen van de thans bestreden beslissing opnieuw het volgende vaststelt: “*Op de uitnodigingsbrief dd.30.04.2021 van de dienst inschrijvingen van de UCL die betrokkene bij zich heeft staat dat hij zich ten laatste op 30.09.2021 moet aandienen bij de inschrijvingsdienst.*” Thans blijft het echter bij een enkele stellingname, doch uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat

deze nog steeds zou zijn gebaseerd op de vaststelling dat de verzoeker geen bewijs kan voorleggen dat de school op de hoogte is van zijn laattijdige aankomst. De determinerende motieven zijn thans de volgende:

“Rekening houdende met de latere afgiftedatum van het visum (07.10.2021) en de geldigheidsdatum van het visum (10.10.2021), is het onduidelijk waarom betrokkene nog 17 dagen wachtte om te reizen tussen Abidjan en België om hier zijn studies aan te vangen.

Betrokkene verklaart dat een vriend van hem alles heeft geregeld inzake zijn visumaanvraag en de inschrijving van de school.

Betrokkene zelf kon bij aankomst in de luchthaven van Zaventem op 27.10.2021 niet aangeven waar hij als student zal verblijven na de eerste drie nachten op hotel, hiertoe heeft hij nog geen stappen ondernomen voorafgaand aan zijn vertrek. Op de uitnodigingsbrief die betrokkene bij heeft staat dat betrokkene een aanvraag tot logement bij de UCL “LOGE” kan indienen, doch betrokkene heeft dit niet gedaan, maakt geen gewag om deze mogelijkheid te benutten en weet ook niet hoe hij het vinden van een vaste verblijfplaats zal aanpakken. Noch hij noch de eerder vermelde vriend heeft dit aspect van permanente verblijfsplaats voorbereid.

De beschikbare elementen wijzen er niet op dat er sprake is van een uiterst zorgvuldige voorbereiding en opvolging inzake studies en verblijfsplaats.”

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat de verzoeker “niet aan[toont] dat hij zijn inschrijving aan de UCL ook na 30.09.2021 zou kunnen finaliseren. Zelfs na de schorsing van de eerdere bijlage 11 ligt er nog steeds geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat dit mogelijk zou zijn.” houdt dit verweer dan ook een *a posteriori* motivering in, die bovendien in strijd is met het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 263 352 van 4 november 2021.

Thans wordt de verzoeker de toegang aan de grens geweigerd en wordt de terugdrijving bevolen omdat het “*onduidelijk is*” waarom de verzoeker vanaf de geldigheid van het toegekende studentervisum nog 17 dagen wachtte om naar België te reizen om zijn studies aan te vatten en omdat hij bij zijn interpellatie aan de grens op 27 oktober 2021 niet kon aangeven waar hij als student zal verblijven na de eerste drie nachten op hotel, omdat hij voorafgaand aan zijn vertrek nog geen stappen heeft ondernomen om een permanente verblijfplaats te verzekeren en niet weet hoe hij dit zal aanpakken en omdat noch hij noch zijn vriend – die volgens zijn verklaringen alles heeft geregeld inzake de visumaanvraag en de inschrijving aan de U. C. L. – het aspect van de permanente verblijfplaats hebben voorbereid. De gemachtigde leidt hieruit af dat “*de beschikbare elementen*” er niet op wijzen dat er sprake is van een uiterst zorgvuldige voorbereiding en opvolging inzake studies en verblijfplaats. Op deze gronden besluit de gemachtigde dat de verzoeker in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet de toegang wordt geweigerd omdat hij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven.

De Raad neemt samen met de verzoeker aan dat het redelijkerwijze om en bij de twee weken tijd kost om de komst naar België voor een lang verblijf als student voor te bereiden en om een internationale vlucht vanuit Ivoorkust naar België te regelen. Het komt geenszins raar of onduidelijk, doch wel gepast en zorgvuldig, over dat de verzoeker gewacht heeft om een vlucht naar België te boeken tot op het moment dat hij de zekerheid had dat hij over een geldig visum kon beschikken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers visum pas geldig was vanaf 10 oktober 2021 en dat de verzoeker een vlucht heeft geboekt op 27 oktober 2021 met een tussenstop in Istanbul, Turkije. Het komt de Raad in deze omstandigheden *prima facie* kennelijk onredelijk voor om te oordelen dat het onduidelijk is waarom de verzoeker na de geldigheidsdatum van het visum (10 oktober 2021) 17 dagen heeft gewacht om naar België af te reizen en om, mede op deze grond, te oordelen dat de verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven.

Met betrekking tot het logement tijdens de studies aan de U. C. L., merkt de verzoeker op dat hij inderdaad een hotelreservatie voorlegde voor drie nachten en hij bevestigt zijn intenties om ter plaatste op zoek te gaan naar een logement. De verzoeker stelt dat het niet evident is om vanuit Ivoorkust op zoek te gaan naar een “*kot*” in België.

Verzoekers intentie om ter plaatse op zoek te gaan naar een studentenkot, vindt steun in de stukken van het administratief dossier. In het verslag “*onduidelijk reismotief*” van 27 oktober 2021 werden verzoekers verklaringen immers als volgt weergegeven: “*Hotelreservatie: Voor 3 nachten een hotel*

geboekt, erna zegt hij bij een vriend te verblijven tot hij een studentenkot heeft gevonden. Heeft nog niet achter een definitieve verblijfplaats gezocht.”

Het deugdelijk karakter van deze motieven en de zorgvuldigheid bij de feitenvergaring dienen voorts te worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen. De thans bestreden beslissing werd getroffen in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”

De Raad stelt vooreerst vast dat de verweerder niet betwist dat hij aan verzoeker een visum type D heeft verleend. Dit visum type D betreft een machtiging tot voorlopig verblijf, in de zin van artikel 58 (oud) van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 31 van de wet van 11 juli 2021 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wat betreft de studenten, volgt immers dat voor de eerste aanvraag voor een machtiging tot verblijf met het oog op een verblijf in de hoedanigheid van student voor het academiejaar 2021-2022 (*quod in casu*) nog de vorige wettelijke voorwaarden van toepassing zijn.

Het toegekende visum betreft aldus een verblijfsmachtiging die wordt afgegeven wanneer de aanvrager voldoet aan de volgende in artikel 58 (oud) van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden:

“Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt :

1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59;

2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit;

3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken;

4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 21 jaar.”

Het gegeven dat aan de verzoeker een visum type D werd afgegeven op grond van artikel 58 van de Vreemdelingenwet, houdt in dat de verweerder heeft vastgesteld dat de verzoeker voldoet aan de vereiste voorwaarden.

Uit de parlementaire voorbereidingen bij de wetswijziging van 24 februari 2017 blijkt verder dat artikel 3 van de Vreemdelingenwet van toepassing is op alle typen van visa, zowel voor kort als voor lang verblijf. De wetgever stipte daarbij aan dat het niet de bedoeling is dat men tijdens de grenscontrole tot een nieuw onderzoek van de aanvraag voor een visum lang verblijf overgaat. Volgens de wetgever kunnen visa die met het oog op een lang verblijf in België afgegeven worden, tijdens de grenscontrole steeds nietig worden verklaard of worden ingetrokken, maar enkel indien er ernstige redenen zijn om te geloven dat het visum op frauduleuze of ongerechtvaardigde wijze of om misbruik te maken van de procedure bekomen werd (*Parl. St. Kamer, 2015-16, 1696/001, p. 17*). Er blijkt echter niet dat de verweerder *in casu* een dergelijke beslissing getroffen heeft. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekers visum type D wordt ingetrokken omdat er *“ernstige redenen zijn om te geloven dat het visum op frauduleuze of ongerechtvaardigde wijze of om misbruik te maken van de procedure bekomen werd”*.

De verzoeker wijst in zijn enig middel dan ook terecht op de stukken die hij bij zijn visumaanvraag heeft voorgelegd en op basis waarvan de verweerder op 6 oktober 2021 heeft besloten dat aan alle voorwaarden voor de toekenning van het visum is voldaan. In die zin heeft de Raad er in zijn arrest nr. 263 352 van 4 november 2021 ook reeds op gewezen dat de verzoeker *“stukken (een uitnodigingsbrief van de U.C.L., diploma’s en een geldige tenlasteneming) [heeft] voorgelegd op zijn reisdoel en zijn verblijfsomstandigheden aan te tonen”*. De stukken op basis waarvan de verweerder het visum lang verblijf type D heeft afgeleverd, bevinden zich in het administratief dossier. De verzoeker heeft onder meer verschillende vragenlijsten ingevuld waarbij zijn intenties om in België te komen studeren

uitgebreid werden bevestigd. De verweerder heeft op 6 oktober 2021 verzoekers visumaanvraag ingewilligd en dit zonder dat hij het toen vereist heeft geacht om de verzoeker, die inging op alle vragen om bijkomende stukken aan te brengen ter onderbouwing van zijn visumaanvraag, te vragen om aan te tonen dat hij reeds over een definitieve huisvesting als student kon beschikken. In tegendeel blijkt uit de visumdocumenten dat de verzoeker reeds bij de visumaanvraag heeft aangegeven dat hij voorlopig drie nachten op hotel zou verblijven ("*Hébergement provisoire: Réservation Martin's Louvain-La-Neuve du 01/09/2021 au 04/09/2021*"). Op basis van deze informatie, en de andere stukken die de verzoeker in het kader van zijn visumaanvraag overmaakte, besliste de verweerder op 6 oktober 2021 om het visum te verlenen. In deze specifieke context is het *prima facie* kennelijk onredelijk dat de verweerder vervolgens, op het ogenblik dat de verzoeker met het hem toegekende studentenvisum het Rijk poogt binnen te komen, oordeelt dat de verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven omdat hij vanuit Ivoorkust nog geen definitieve studentenhuisvesting heeft geregeld alvorens naar België af te reizen. Het gegeven dat het document "*autorisation d'inscription*" van de UCL van 30 april 2021 - dat eveneens reeds in het kader van de visumaanvraag werd voorgelegd - vermeldt dat deze toelating tot inschrijving de verzoeker in de mogelijkheid stelt om een aanvraag voor een logement bij de dienst LOGE in te dienen, doet hieraan geen afbreuk. De Raad kan immers niet inzien hoe verzoekers verklaring, ten overstaan van de met de grenscontrole belaste overheid, dat hij voorlopig drie nachten op hotel zal verblijven om vervolgens een studentenkot te vinden, in strijd zou zijn met de informatie die de verzoeker bij het indienen van zijn visumaanvraag heeft meegedeeld.

Na een *prima facie* onderzoek van de voorliggende betwisting, stelt de Raad dan ook vast dat de beide gehanteerde motieven niet deugdelijk zijn en niet getuigen van een zorgvuldige feitenvinding om de verzoeker de toegang te weigeren en hem terug te drijven met toepassing van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker kan *prima facie* worden gevolgd waar hij aanvoert dat de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet overtuigen. Zo kan de verweerder niet dienstig verwijzen naar artikel 30 van de Visumcode aangezien de verzoeker zich niet met een Schengenvisum met het oog op een kort verblijf aanbood aan de grensdoorlaatpost, maar met een door België afgeleverd visum lang verblijf met het oog op studies. Waar de verweerder stelt dat de bewijslast bij de verzoeker ligt en dat hij de grenspolitie en het bestuur dus niet kan verwijten dat zij niet de nodige inlichtingen hebben gevraagd, wijst de Raad er nogmaals op dat de verweerder op grond van de door de verzoeker overgemaakte informatie en stukken reeds op 6 oktober 2021 heeft beslist om het visum lang verblijf met het oog op studies te verlenen. Het blijkt niet dat de verweerder deze stukken en informatie in rekening heeft genomen bij de beslissing om de verzoeker vervolgens alsnog de toegang aan de grens te weigeren. Waar de verweerder stelt dat de verzoeker niet aantoont waar zijn "*vriend*" verblijft en of hij eventueel bij hem zou kunnen verblijven in de periode die nodig is om een studentenkot te vinden, merkt de Raad op dat dergelijke motieven niet in de bestreden beslissing zijn terug te vinden. Op dit punt komt het verweer derhalve neer op een *a posteriori* gegeven motief.

De Raad herinnert eraan dat eenmaal de verweerder in een bepaalde zaak een opportuniteitsoordeel gemaakt heeft, hij niet zomaar in een latere beslissing in dezelfde zaak, een tegenovergestelde opvatting als grondslag voor de nieuwe beslissing kan nemen, *in casu* de beslissing houdende de weigering van toegang aan de grens met terughrijving, tenzij uit de motivering blijkt op welke gronden de overheid van opvatting veranderd is (*cf.* Rvs 21 november 2003, nr. 125.583; RvS 24 juni 2010, nr. 205.694). De Raad erkent dat de verweerder in het kader van de beoordeling van toegang tot het grondgebied op grond van artikel 3 de Vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, doch wijst hij erop dat de verweerder aan de rechtsonderhorige – *in casu* de verzoeker – wel op deugdelijke wijze dient te verduidelijken hoe hij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en op basis van welke elementen hij nu precies van mening is waarom de verzoeker niet (meer) voldoet aan de voorwaarden op grond waarvan aan hem een visum lang verblijf met het oog op studies werd uitgereikt door dezelfde overheid.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, op het eerste gezicht gegrond en dus ernstig.

Aangezien een onderdeel van het middel ernstig is dienen de andere onderdelen niet verder te worden onderzocht.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ter zake zet de verzoeker het volgende uiteen:

“Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is het rechtstreekse gevolg van de bestreden beslissing. Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan in die zin dat het een cascade van gevolgen met zich zal meebrengen.

Alle inspanningen die verzoeker heeft gedaan zouden tevergeefs geweest zijn. Hij verliest daarbij een jaar als hij zou moeten terugkeren naar zijn thuisland, om een nieuw visum aan te vragen voor het schooljaar dat zou starten in 2022.... Het verlies van een school-of academiejaar heeft daarnaast ook een weerslag op (de start van) een latere professionele loopbaan...

Het dreigend verlies van een school-of academiejaar wordt in de rechtspraak van de Raad van State in beginsel erkend als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat, bij het aanvoeren van ernstige middelen, een schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing kan verantwoorden (cf 30.12.1997, nr 70.524; RvS 26.03.2010, nr 202.418).”

In de nota met opmerkingen betwist de verweerder dat er een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bestaat en stelt hij in dit verband:

“Artikel 32 van het PR RvV schrijft voor dat het enig verzoekschrift bedoeld in artikel 39/82 §3 van de wet van 15 december 1980 bevat:

1° de vermeldingen die met toepassing van artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 vervat moeten zijn in het verzoekschrift tot nietigverklaring.

2° een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In zijn arrest nummer 4 van 8 juni 2007, herinnerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de zaak 10.252/IIde kamer aan de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij artikel 39/2 § 2 van de vreemdelingenwet werd ingevoerd, waaruit blijkt dat deze annulatie- en schorsingsbevoegdheid dezelfde inhoud en draagwijdte hebben als die van de Raad van State, “zodat het volstaat daar naar te verwijzen” (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr.2479/001, 18; in dezelfde zin wat de vordering tot schorsing betreft, Ibd. 137)

Van verzoekende partij wordt verwacht dat zij op aannemelijke wijze aantoont een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden in geval van onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing.

Verzoeker haalt als MHEN aan dat alle door hem gedane inspanningen tevergeefs zouden zijn geweest en hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst om daar opnieuw een visum aan te vragen voor het academiejaar dat zal starten in 2022. Hij vervolgt dat een verlies van een school- of academiejaar een MHEN uitmaakt, zoals bevestigd door de Raad van State.

Verwerende partij heeft de eer op te merken dat het MHEN dat verzoeker aanhaalt eerder een geldelijk nadeel is dat in se niet moeilijk te herstellen is.

Waar hij verwijst naar het verlies van een school- of academiejaar dient te worden opgemerkt dat verzoeker reeds in het bezit is van twee Master diploma's in Ivoorkust en dat de opleiding die hij aan de UCL wenst aan te vatten een nieuwe opleiding betreft die geenszins een verplichte verderzetting van

zijn studies in Ivoorkust is en waarbij een verlies van een academiejaar aldus niet als MHEN kan aanzien worden.

Er wordt geen MHEN aangetoond.”

In het arrest nr. 263 352 van 4 november 2021 ging de Raad over tot de schorsing (bij uiterst dringende noodzakelijkheid) van de eerder jegens de verzoeker getroffen beslissing houdende de weigering van toegang aan de grens met terugleiding (bijlage 11 van 27 oktober 2021). De verzoeker had toen eenzelfde uiteenzetting naar voor gebracht inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De Raad heeft hierover als volgt geoordeeld:

“Het dreigend verlies van een school- of academiejaar jaar wordt in de rechtspraak van de Raad van State in beginsel erkend als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat, bij het aanvoeren van ernstige middelen, een schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing kan verantwoorden (cf. 30 december 1997, nr. 70.524; RvS 26 maart 2010, nr. 202.418). De Raad stelt ook vast dat indien de bestreden beslissing wordt uitgevoerd, gezien de tijd die verweerder schijnbaar nodig heeft om een (nieuwe) visumaanvraag te onderzoeken, verzoeker niet meer de mogelijkheid zal hebben om de specifieke opleiding die hij wenst te genieten tijdens het academiejaar 2021-2020 te volgen en hij dus een jaar dreigt te verliezen. Hij kan worden gevolgd waar hij stelt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een cascade aan gevolgen zal hebben. Het verlies van een school- of academiejaar heeft immers, onder meer, ook een weerslag op (de start van) zijn latere professionele loopbaan (cf. RvS 20 april 2009, nr. 192.415). In casu kan het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel worden aanvaard.”

Deze beoordeling wordt thans integraal overgenomen en bevestigd.

De Raad herhaalt dat een schorsingsarrest een gezag van gewijsde *erga omnes* heeft voor de periode tussen het schorsingsarrest en het arrest ten gronde. Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet worden aangenomen aangezien dit de miskennis zou inhouden van het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 263 352 van 4 november 2021.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve voldaan.

3.4. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan volgt dat werd voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te bevelen van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 november 2021 houdende de weigering van toegang aan de grens met terugdrijving, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

C. DE GROOTE